

A tevékenység neve és kódja:	HT_TR_09_WR: Sikerek és kudarcok
Fejlesztett kompetencia:	kezdeményezési készség kockázatvállalási hajlandóság
Időszükséglet:	60 perc
Anyagok:	sokszorosított feladatlap
Berendezés:	székek és asztalok
Típus:	2-3 fős kiscsoportos munka
Cél:	A résztvevők alaposabban megismerjék az önértékelés szerepét a sikerek és kudarcok értelmezésében.
Várható eredmény:	A képzési nap végén a résztvevő képes pontosabban azonosítani a kezdeményezési készség és a kockázatvállalási hajlandóság kompetenciákkal kapcsolatos erősségeit vagy fejlesztendő területeit.
Kiosztandó résztvevői anyag:	HL_TR_09_WR: Sikerek és kudarcok/fő
Rövid leírás:	Helyzetleírások alapján sikeres és kudarcos elemek azonosítása, saját példák megbeszélése kiscsoportban, és egy megosztása név nélkül teljes csoportban.

Háttér:

A sikerek és kudarcok az emberek hétköznapijainak része. Sokszor hallhatjuk emberektől, hogy a „felhőkben járok” vagy „padlót fogtam”. Az emberek különböző mértékben sikerorientáltak vagy kudarcgerülők. Ez a két jellemző egy folytonos dimenzió két végpontja. A sikerorientált személyekben erős vágy él, hogy valami fontosat valósítsanak meg, és a kihívást jelentő feladatok sikeres megvalósítása hoz számukra megelégedést. Emiatt hajlamosak nagy erőfeszítéseket tenni hosszú időn keresztül céljaik elérése érdekében. Amikor egy nehéz feladatot sikerrel oldanak meg, a „felhőkben járnak”. Ezzel szemben a kudarcgerülő személyek arra összpontosítanak, hogy a számukra értékes feladatban elkerüljék a kudarcot és az azzal járó kínos érzéseket, szégyent. Éppen ezért kevésbé fognak nagy erőfeszítést kívánó, bizonytalan kimenetelű feladathelyzeteket felvállalni, vagy nagyon könnyen feladják. Amikor az ilyen helyzet elkerülése lehetetlen, akkor hajlamos a halogatásra – ezáltal létrehozva a kudarc ciklusát (utolsó pillanatban fog hozzá, amikor nincs idő a legjobb teljesítmény kibontakoztatására) - és más önsorsrontó viselkedésekre (pl. egy állásinterjú előtti este elfelejti beállítani az ébresztőórát és így elkésik az elbeszélgetésről).

Természetesen ez csak a két szélsőség – a legtöbb ember valahol a kettő között helyezkedik el. Az, hogy mit tekintünk sikernek vagy kudarcnak, attól is függ, hogy hogyan fogalmazzuk meg a célt, és a sikeresség valószínűségét is befolyásolja, hogy a képességekhez mérten mennyire reális a célmegfogalmazás.

Az önértékelés jelentősen befolyásolja a tapasztalatok keretezését. A magas önértékelésű ember a sikertelenséget nem végleges kudarcként éli meg, hanem jelzésként arra, hogy nagyobb erőfeszítésre és/vagy más megközelítésmódra van szükség. A sikeres vállalkozásnak is ez a kulcsa.

A tevékenység lépésenkénti leírása:

1. A bevezető gondolatok után ráhangolásként idézze Edison történetét, aki az izzólámpa felfedezője. Nagyon sok téves megoldása volt, és már-már feladta, hogy lehetséges megvalósítani az elképzelését. A kudarcokról szólva azt mondta: „Nem tekintek kísérleteimre kudarcnak – csupán felfedeztem 100 módot, ahogyan nem érhető el a célom.”

2. Alakítson ki két-három-fős csapatokat.
3. Adja ki a történetleírásokat, amelyeknél a csapatok feladata az, hogy vajon sikeresnek vagy kudarcosnak érezhetik-e magukat a főhősök. Nincsenek egyértelműen jó vagy rossz megoldások – az indoklás a fontos, hogy minél több nézőpontból vizsgálják meg.
4. Körülbelül 15-20 perc után teljes csoportos megbeszélésben jelezzék vissza a csapatok, hogy milyen megállapításra jutottak. Itt az indokok végigbeszélése a cél, nem pedig egy jó válasz megtalálása.

Az „a” történet az irreális cél miatt volt eleve eredménytelenségre ítélve, ráadásul a siker előfeltételeként erőfeszítésre lett volna szükség, ami hiányzott. Ugyanakkor hozta a saját szintjét (közepes tanuló közepes eredményei).

A „b” történetnél reális a cél, korábbi tapasztalat és erőfeszítés van a teljesítmény mögött, a szakember is elismeri az elkészült tárgyat, de a valóság hiányt mutat (ferde az egyik polc).

A „c” történetnél reális a cél, jelen van az elköteleződés, már erősít és fel is vették. A társadalmi előítéletek miatt alakulhat ki kételkedés.

A „d” történetnél is hasonló a helyzet, mint a „c”-nél, de még kérdéses, hogy az elkövetkezendő két hónapban kifejt-e elegendő erőfeszítést ahhoz, hogy teljesíteni tudja az alkalmassági követelményeket.

A „c” és „d” történetek lehetőséget adnak a nemhez kötött sztereotípiákról is beszélni (lányos vs. fiús szakmák).
5. A teljes csoportos megbeszélést követően gyűjtsenek a csapatok olyan helyzeteket, amikor hasonlóan vegyes érzelmeik voltak. A kiscsoportban elemezzék a siker és kudarc elemeit. Egy helyzet ismertetését név nélkül majd meg kell osztaniuk teljes csoporttal.
6. A teljes csoportos megbeszélés során minden kiscsoport egy saját helyzetet ismertet név nélkül, és a többi résztvevő feladata azonosítani, hogy mitől érezheti sikernek vagy kudarcnak a kimenetelt a főhős. A többiek után a helyzetet ismertetők jelzik vissza a saját elgondolásaikat.
7. Zárásként önkéntes alapon a résztvevők osszanak meg egy olyan sikerélményt, amikor a „felhőkben jártak”.

Tegye a résztvevők személyes portfóliójába mindazokat a produktumokat és lapokat, amelyeken a résztvevő dolgozott.